

Προσμένοντας, ίσως, κάποιο θαύμα

Του **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΟΥΛΑ**

Περάσατε τις τελευταίες μέρες από το Σύνταγμα; Είδατε από κοντά όλους αυτούς τους ταλαιπώρους ανθρώπους από τη Συρία; Ερριχνε καταρακτώδη βροχή τη στιγμή που πέρασα και παρατηρώντας το ασύλληπτο θέαμα ανθρώπων να είναι κουλουριασμένοι με πανιά, ξαπλωμένοι πάνω σε ξύλινα τελάρα με τα παιδιά τους, έκανα μια μάλλον αυτονόητη σκέψη. Αναρωτήθηκα αν οποιαδήποτε ευρωπαϊκή χώρα θα άφηνε επί δεκαπέντε μερόνυχτα μπροστά στη Βουλή της τριακόσιους ανθρώπους να έχουν περιέλθει σε αυτήν την κατάσταση για οποιοδήποτε λόγο.

Η απάντηση είναι «όχι». Και είναι «όχι» γιατί καμία συνταγμένη Πολιτεία δεν θα ανεχόταν στην κεντρικότερη πλατεία της πρωτεύουσάς της να εξευτελιζέται με αυτόν τον τόσο βάνουσο τρόπο η ίδια η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Οποιος έχει ζήσει στο εξωτερικό είμαι σίγουρος ότι θα συμφωνούσε πως οποιαδήποτε κυβέρνηση σε οποιοδήποτε στοιχειώδες σοβαρό κράτος θα είχε δώσει τέλος ήδη από την πρώτη ημέρα σε αυτήν την υπόθεση. Θα είχε στείλει δύο λεωφορεία να μαζέψουν αυτούς τους ανθρώπους και να τους οδηγήσει ακόμη και χωρίς τη θέλησή τους σε ένα ξενοδοχείο που θα πλήρωνε η ίδια μέχρι να βρεθεί μια λύση στο πρόβλημά τους. Διότι απλούστατα η εικόνα του Συντάγματος όλες αυτές τις μέρες δεν ντροπιάζει μόνον τους ανθρώπους που κοιμούνται στον δρόμο. Πρωτίστως εξευτελίζει ως ανάληπτο και ανίκανο ένα ολόκληρο κράτος που δεν μπορεί να διαχειριστεί ένα ανθρωπιστικό πρόβλημα μπροστά στο ίδιο το Κοινοβούλιό του.

Επέλεξα την υπόθεση των Σύρων γιατί, αν το σκεφτείτε, σε αυτήν μπορεί κανείς να διακρίνει την ουσία του προβλήματος που δοκιμάζει τη χώρα και την έχει οδηγήσει ξανά σε αδιέξοδο. Διότι η εθελουφλία στην υπόθεση των Σύρων απλά επιβεβαιώνει αυτό που πολλοί επισημαίνουμε ήδη από το καλοκαίρι. Οτι η κυβέρνηση μοιάζει άπραγη να περιμένει την πτώση της καθώς εδώ και μήνες σχεδόν όλοι οι υπουργοί της αναβάλλουν τη λύση οποιουδήποτε προβλήματος αισθάνονται ότι έχει πολιτικό κόστος. Όλα μοιάζουν να υπαγορεύονται από τον επικοινωνιακό αντίκτυπο στις τηλεοπτικές εκπομπές του απόλυτου λαϊκισμού και το μόνο που απασχολεί υπουργούς και βουλευτές είναι η επανεκλογή τους.

Φάνηκε αυτό κατ'εξοχήν στην υπόθεση του Νίκου Ρωμανού. Ένας 21χρονος που

έχει καταδικασθεί για δύο ληστείες κατόρθωσε να εξευτελίσει ένα ολόκληρο κράτος το οποίο νομοθέτησε εκβιαζόμενο για την περίπτωση του, επειδή ούτε ένας υπουργός δεν είχε το ανάστημα να υπερασπισθεί κάτι που θα ήταν αυτονόητο σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. Οτι είναι εντελώς παράλογο να παίρνει καθημερινές εκπαιδευτικές άδειες ένας φυλακισμένος που όχι μόνον εμπαίζει το κράτος ομολογώντας ότι το τελευταίο που τον ενδιαφέρει είναι να σπουδάσει, αλλά που δηλώνει αμετανόητος για τις ληστείες που διέπραξε χαρακτηρίζοντάς τις «διαχρονική επιλογή των επαναστατών που τους αποδεσμεύει από τα πλοκάμια της μισθωτής εργασίας»!

Πείτε μου ειλικρινά ποια άλλη χώρα θα φερόταν τόσο large σε έναν κρατούμενο που δηλώνει ότι «ακόμη και σήμερα τον στοιχειώνει ο ψυχικός πόνος της αναίμακτης παράδοσής του στους μπάτσους»! Που δεν διστάζει, δηλαδή, να διαμνύσει στην Πολιτεία ότι αν κατορθώσει να βρει τον τρόπο, θα αξιοποιήσει το πανεπιστημιακό άσυλο και θα δραπετεύσει για να κάνει και πάλι ληστείες και μάλιστα τούτη τη φορά πυροβολώντας, αν «χρειαστεί», τους μπάτσους. Αλήθεια τι θα πουν οι πονόψυχοι βουλευτές μας που ψήφισαν την τροπολογία με το «βραχιολάκι», αν μεθαύριο ο Ν.Ρ. το δείχνει ως λάφυρο στο indymedia, όπως τόσο εύστοχα έγραψε ο Αδ. Γεωργιάδης;

Κάπου εδώ όμως φτάνουμε στο κέντρο του προβλήματος. Διότι μια ολόκληρη χώρα κινδυνεύει πλέον να πέσει στον γκρεμό ακριβώς γιατί η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ μοιάζουν να έχουν ήδη παραιτηθεί μη αντέχοντας να σηκώσουν το βάρος της λύσης των προβλημάτων που συσσωρεύσαν στον τόπο, και ως μόνη εναλλακτική λύση υπάρχει μια ασυνάρτητη αντιπολίτευση που λέει ανενδοίαστα ψέματα και δίνει υποσχέσεις που είναι αδύνατον να εκπληρώσει. Γιατί είναι ανενδοίαστα ψέματα; Διότι μόνον απύθμενοι βλάκες μπορούν να πιστέψουν ότι οι χώρες της Ευρώζωνης που έχουν κατώτατο μισθό 550 ή και 350 ευρώ θα πουν μεθαύριο στον κ. Τσίπρα «ναι, Αλέξη, έχεις δίκιο, ειδικώς εσάς τους Έλληνες σας αξίζει να ζείτε με 750 ευρώ τα οποία εμείς θα σας δανείζουμε για να περνάτε καλύτερα από μας».

Φίλες και φίλοι, καταλήγω εν γνώσει μου στη φαιδρή έκκληση στον περιβόητο «Θεό της Ελλάδος», αν υπάρχει, να μας σώσει, διότι στα 45 μου χρόνια δεν θυμάμαι ποτέ να με έχει καταβάλει ανάλογη απόγνωση...